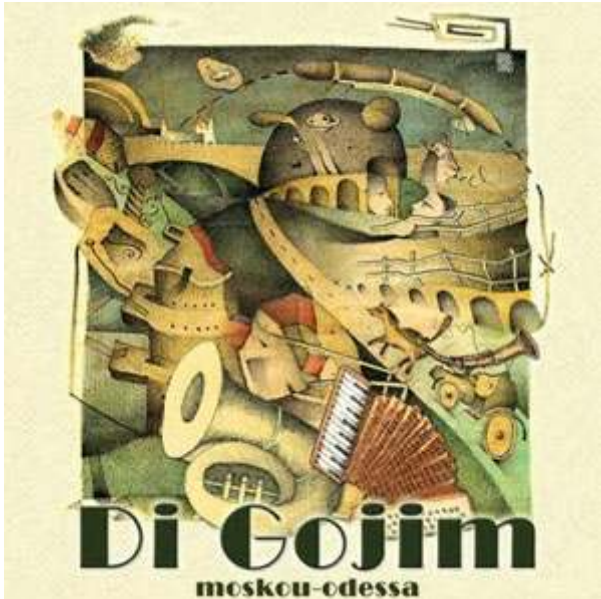

Recensie: Di Gojim – Moskou-Odessa

Al sinds 1988 treedt de Nederlandse klezmerband Di Gojim regelmatig op. Vooral in concerten en theaterzalen, maar ook bruiloften en partijen worden, zoals het een echte klezmerband betaamt, nog steeds aangedaan. Van een echte grote doorbraak is eigenlijk nooit sprake geweest. Hoe enthousiast het publiek bij live-concerten ook was.

Hoofdthema op de nieuwe plaat zijn de teksten van de in 1980 overleden, hier totaal onbekende, Russische zanger-acteur-dichter Vladimir Vysotsky. Van zijn muzikale werk is niet heel veel verschenen. Maar zijn reputatie is groots, zeker in Rusland. Ieder jaar komen er op 25 juli nog steeds fans bij zijn graf bijeen om hen te gedenken.

Waarom hij zo'n indruk achterliet? Als we de teksten bij de cd lezen vooral om zijn overweldigende live-optredens. Zelfs in landen waar ze zijn prachtige teksten niet verstonden wist hij door zijn natuurlijke charme iedereen beet te pakken en mee te nemen.

Hij was een echte Rus. Tegendraads en met liedjes over alcohol. Maar zijn teksten waren ook zeker behoorlijk politiek, waardoor hij het geregeld aan de stok kreeg met het regime. Vaak verhulde hij zijn ideeën daarom in metaforen die hij luid en duidelijk declameerde in zijn poëtische liedjes. Vysotsky zelf horen? Op [deze site](#) is in Realaudio meer dan twintig uur materiaal van hem te beluisteren.

Di Gojim gebruikt in zeven van de elf nummers hier verzameld teksten van de Rus. Soms vertaald in het Frans (*Les Signognes* en *Rien ne va Plus*) maar Vysotsky krijgt ook diverse Nederlandse bewerkingen. Zo zijn wij zeer gecharmeerd van het melancholieke *De Soldaat* dat handelt over een militair die na zware strijd half verlamd weer thuis komt en zijn vrouw aantreft met een andere man. Of zoals Vysotsky het verwoord: 'De rook uit de schoorsteen had een andere kleur'.

Maar het is niet alleen kommer en kwel op het album. *Mikst Gril* dat gaat over een liefde tussen een antilope en een giraffe zal het aardig doen op een feestje. En op de Roemeense uptempo traditional *Hora Lautareaska* is het lastig de benen stil te houden. Muzikaal hoogtepunt is de bijna 9 minuten durende *Roemeense Suite* dat langzaam opstart maar transformeert tot hoppelende feestdeun met fraaie viool.

Met *Moskou-Odessa* heeft Di Gojim weer een prima album afgeleverd. En je vraagt je af waarom er niet meer mensen zijn die vallen voor deze toegankelijke hoge kwaliteit nederklezmer. (I-C-U-B4-T, a division of Music & Words)

Tekst: Patrick van Engelen

Bron: No Boderz.nl
Webmagazine over wereldmuziek en mondiale cultuur